

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupeného Mgr. Martou Ptáčkovou, advokátkou, se sídlem Výstavní 16a, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2007, sp. zn. OSVZ 459/2007 OSVZ, č. j. KUJI 1987/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2008, č. j. 41 Cad 164/2008 - 70,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem Krajského soudu v Brně byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2007, č. j. KUJI 1987/2007, sp. zn. OSVZ 459/2007 OSVZ. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovu odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Moravské Budějovice, odboru sociálního, ze dne 7. 2. 2007, č. j. 3845/2007, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o přiznání dávky sociální péče podle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, a § 7 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti.

Ze spisu v daném případě již dříve vyplynulo, že dne 15. 9. 2006 požádal žalobce o poskytnutí dávky sociální péče k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost ve výši stanovené zákonem o životním minimu. V prohlášení o majetku v kolonce č. 6 („finanční prostředky“) přitom neuvedl nic. (Součástí spisu však je fotokopie potvrzení vydaného dne 29. 7. 2005 společností Ahold Czech republic, a. s., o tom, že vyplácí žalobci od února 1998 pravidelně každý měsíc výhru ve výši 11 000 Kč a dále fotokopie výpisu ze žalobcova účtu z ledna 2006, z níž je zřejmé, že mu zmíněná společnost zaslala 19. 1. 2006 částku 11 000 Kč. Výpis z účtu byl městskému úřadu zaslán Českou spořitelnou, a. s., k jeho žádosti.) Usnesením ze dne 5. 10. 2006 vyzval městský úřad žalobce, aby doložil smlouvu o důchodu uzavřenou se společností Ahold Czech republic, a. s. dne 19. 1. 1998, jakož i přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2005, a to podle § 7 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti. Proti tomu podal žalobce odvolání, kde uvedl, že žádnou smlouvu neuzavřel a i kdyby ano, tak ji nepředloží, neboť se jedná o písemnost osobní povahy. K požadavku na předložení daňového přiznání pak uvedl, že rozhodnou skutečností je pouze příjem za posledních 6 měsíců před podáním žádosti o dávku, a přiznání k dani za rok 2005 je tak

nepodstatné. Na základě tohoto odvolání bylo žalovaným usnesení městského úřadu změněno tak, že byla žalobci uložena povinnost předložit do 8 dnů smlouvu případně jinou listinu, na jejímž základě mu je poskytována společností Ahold Czech republic, a. s., měsíčně peněžitá částka 11 000 Kč. Žalobce byl také upozorněn, že pokud tak neučiní, může být jeho žádost o dávku zamítnuta. Rozhodnutím ze dne 7. 2. 2007 se také tak stalo, neboť žalobce požadovanou listinu nedoložil. Proti zamítavému rozhodnutí městského úřadu podal odvolání, kde uvedl, že žádný takový příjem nemá a ani spis neobsahuje žádný důkaz, že by nějaký příjem pobíral. Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2007 bylo žalobcovo odvolání žalovaným zamítnuto a napadené rozhodnutí městského úřadu potvrzeno. V odůvodnění pak žalovaný poukázal mj. na § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti, podle něhož jsou pro přiznání dávky rozhodnou skutečností nejen náklady, ale také příjmové a majetkové poměry žadatele a jeho rodiny. Pokud žalobce tyto poměry neosvědčil, tj. nedoložil požadovaný doklad, z něhož by bylo zřejmé, zda je osobou sociálně potřebnou, městský úřad postupoval správně, jestliže jeho žádost zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu.

Krajský soud žalobu zamítl s přímým odkazem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 6 Ads 154/2007 - 54 z 11. 9. 2008, který obšírně ocitoval. Krajský soud ve shodě s tímto rozsudkem uzavřel s tím, že správnímu orgánu I. stupně nezbylo než žádost o dávku odmítnout, neboť žalobce neosvědčil majetkové poměry ve smyslu § 7 odst. 1 a 2 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti.

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení tohoto rozsudku.

Krajský soud v Brně po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozsudku postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní („s. ř. s.“) a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud se zabýval posouzením základních kritérií podané kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná.

Dle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V daném případě se jedná o situaci, kdy rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2007, č. j. KUJI 1987/2007, sp. zn. OSVZ 459/2007 OSVZ, bylo Krajským soudem v Brně již dříve zrušeno (rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2007, č. j. 41 Cad 61/2007 - 26), avšak Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí ke kasační stížnosti žalovaného zrušil (rozsudkem č. j. 6 Ads 154/2007 - 54 z 11. 9. 2008 dostupným na www.nssoud.cz). Ve zrušujícím rozsudku zavázal krajský soud jasně vyjádřeným právním názorem. Krajský soud následně intencích tohoto právního názoru žalobu nyní napadeným a projednávaným rozhodnutím zamítl. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Brně se v novém rozhodnutí *řídil právním názorem, který vyslovil Nejvyšší správní soud v předchozím zrušovacím rozhodnutí* - ostatně i sám stěžovatel v úvodu kasační stížnosti uvádí, že krajský soud rozhodoval (citace): „podle scénáře Nejvyššího správního soudu, proto směřuje tato kasační stížnost vesměs přímo proti rozsudku NSS

č. j. 6 Ads 154/2007 - 54 z 11. 9. 2008“: Nejvyšší správní soud se v intencích své dosavadní judikatury k § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. zabýval otázkou, zda argumentace stěžovatele uvedená v kasační stížnosti nepřekračuje a nevybočuje z otázek, které předchází rozhodnutí NSS již řešilo a vyslovilo k němu jasný právní názor. Dospěl však k závěru, že nikoli. Kasační stížnost - jakkoli velmi obsírná - napadá a zpochybňuje prostřednictvím různorodé a značně rozsáhlé argumentace tyto (všechny tři základní otázky) několik základních okruhů otázek. Stěžovatel především tvrdí, že se ze strany správních orgánů jednalo o nezákonný požadavek důkazu příjmu z výhry a že jako žadatel o dávku nebyl povinen k této součinnosti se správním orgánem. Důkazy použité správním orgánem (zejm. informace o výhrách a údaje z bankovních účtů) není možno použít, neboť je tím porušena povinnost mlčenlivosti a poskytnutím došlo i k trestnému činu. Stěžovatel dále složitě argumentuje ve prospěch názoru, že výhry v loteriích, sázkách a jiných podobných hrách a výhry z reklamních soutěží nejenže nejsou příjmem zahrnovaným do rozhodného příjmu pro účely zákona o životním minimu, ale nejsou ani majetkem určeným k uspokojování životních potřeb občanů. Nejednalo se tedy o okruh rozhodných skutečností pro posuzování sociální potřeby a městský úřad nebyl oprávněn informace o žalobcově výhře požadovat. Stěžovatel se přitom dovolával i právního názoru z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 3 Ads 112/2006 - 58, dostupný na www.nssoud.cz (týkal se shodné výhry, avšak ve vztahu k dávkce sociální péče žalobcovy manželky – V. V.), který má být s rozsudkem č. j. 6 Ads 154/2007 - 54 z 11. 9. 2008 v rozporu. Dále stěžovatel zpochybnil pravomoc žalovaného k vydání rozhodnutí a tvrdil nicotnost vydaného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zkoumal okolnosti případu z toho pohledu, zda se předchází rozhodnutí ke všem těmto základním okruhům otázek vyjádřilo, a dospěl k závěru, že ano.

Především je nutno uvést, že Nejvyšší správní soud výslovně vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 3 Ads 112/2006 - 58, podle něhož nelze výhru v loterii podřadit pod příjem uvedený v § 6 odst. 1 písm. j) zákona o životním minimu, když s odkazem na tento rozsudek uvedl: <„V citovaném rozsudku se tedy Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda lze výhru považovat za příjem rozhodný pro nárok na dávku a zda se z tohoto důvodu na ni vztahuje oznamovací povinnost podle § 106 zákona o sociálním zabezpečení, přičemž došel k závěru že tomu tak není. ... Tuto skutečnost pak potvrdil i ve svém rozsudku ze dne 12. 6. 2008, č. j. 3 Ads 3/2008 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, kde soud posuzoval povinnost žalobcovy manželky vrátit opakovanou dávku sociální péče. ... Nejvyšší správní soud v naposled citovaném rozsudku setrval na tom, že výhra není příjmem podle § 6 odst. 1 písm. j) zákona o životním minimu, avšak zdůraznil, že se „správní orgány I. i II. stupně již dále nezabývaly tím, zda bylo možné výhru manžela žalobkyně zohlednit při posouzení celkových sociálních a majetkových poměrů rodiny a tedy při zvážení sociální potřeby žalobkyně podle § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb. Rovněž správní soud tuto otázku neřešil, neboť nebyla předmětem přezkumného soudního řízení“. Věc byla proto vrácena žalovanému k dalšímu řízení, neboť nebylo lze „učinit jednoznačný závěr o tom, zda byla dávka sociální péče vyplacena neprávem. Teprve poté, co by tuto skutečnost správní orgán postavil najisto, by bylo možné uvážit, zda žalobkyně neoprávněně vyplacení dávky zavinila“. V daném řízení stěžovatel (žalovaný) již nezpochybňuje závěr zdejšího soudu o tom, že výhra není příjmem ve smyslu zákona o životním minimu, avšak namítá, že při posouzení sociální potřeby *je třeba vedle příjmů vážit i ostatní majetkovou situaci žadatele*. Nejvyšší správní soud v souladu se svým naposled citovaným rozsudkem s touto námitkou zcela souhlasí.“ > Je tedy zjevné, že autorům rozsudku NSS č. j. 6 Ads 154/2007 - 54 z 11. 9. 2008 byla předchozí judikatura v uvedené věci dobře známa a že z ní vyšli.

K otázce správnosti výzvy a hodnocení důkazní situace se Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 6 Ads 154/2007 - 54 z 11. 9. 2008 vyjádřil takto: “V daném případě není

pochyb o tom, že žalobce k výzvě žalovaného nedoložil smlouvu uzavřenou mezi ním a společností Ahold Czech republic, a. s., na základě níž mu má být vypláceno měsíčně 11 000 Kč, ani žádnou jinou listinu, která by tuto skutečnost potvrzovala nebo vyvracela, i když byl upozorněn, že jeho žádost může být kvůli tomu zamítnuta. *Nejvyšší správní soud považuje tuto výzvu za souladnou se zákonem*, neboť jak je uvedeno výše, je žadatel o dávku povinen osvědčit vedle příjmů také svoji celkovou majetkovou a sociální situaci a do ní se nepochybně promítá i majetek (finanční částky) pocházející z jiných zdrojů, než ze zákonem předpokládaných příjmů. Za situace, kdy bylo z předchozí činnosti správním orgánům známo, že žalobci má být doživotně vypláceno měsíčně 11 000 Kč, což dokládalo potvrzení vydané společností Ahold Czech republic, a. s., jakož i opis výpisu ze žalobcova účtu, a žalobce o této skutečnosti ve své žádosti pomlčel, bylo zcela na místě vyzvat jej, aby smlouvou nebo jinou listinou doložil vyplácení této částky, případně aby vyvrátil toto tvrzení správního orgánu. Přestože zmíněná výhra nespadá do kategorie příjmů podle § 6 zákona o životním minimu, nelze pominout, že by nezanedbatelným způsobem ovlivňovala žalobcovy celkové majetkové poměry. Informace o vyplácení výhry je tedy skutečností rozhodnou pro nárok na dávku podle § 7 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti. V souladu s citovaným ustanovením tak byl žalobce povinen tuto skutečnost také osvědčit, což neučinil a naopak o svých sociálních a majetkových poměrech poskytl neúplné informace. Dospěl-li tedy krajský soud k opačnému závěru, tj. že výhru osvědčovat nemusel, nesprávně citované ustanovení posoudil.“

K otázce údajného rozporu s předchozím rozhodnutím NSS se rozsudek č. j. 6 Ads 154/2007 - 54 z 11. 9. 2008 výslovně vyjádřil: „Je třeba také uvést, že v rozsudku zdejšího soudu, na nějž se krajský soud v dané věci odvolával (rozsudek ze dne 25. 7. 2007, č. j. 3 Ads 112/2006 - 58) se Nejvyšší správní soud touto otázkou, tj. zda je žadatel povinen podle § 7 zákona o sociální potřebnosti osvědčovat i majetkové poměry a zda tyto poměry ovlivňuje i případná výhra, vůbec nezabýval, neboť nebyla předmětem tehdejšího řízení. V citované věci totiž Nejvyšší správní soud posuzoval pouze to, zda je vyplácená výhra příjmem ve smyslu zmiňovaného zákona a z toho důvodu měla být předmětem oznamovací povinnosti. Vůbec přitom nezkoumal, zda tato výhra ovlivňuje majetkové poměry rodiny žadatelky a zda tedy z tohoto důvodu ji měla žadatelka oznámit, neboť tuto právní otázku mu k posouzení žádný z účastníků nepředložil. Nejvyšší správní soud je totiž v řízení o kasační stížnosti zásadně vázán uplatněnými důvody (vyjma situací zákonem přesně vymezených § 109 odst. 3 s. ř. s., které však v dané věci nenastaly). V dané věci je však situace jiná, jelikož stěžovatel tuto otázku vznesl jak v řízení o žalobě, tak jako důvod kasační stížnosti. *Závěr zaujatý nyní tak není v rozporu s názorem přijatým v rozsudku ze dne 25. 7. 2007*. Naopak zdejší soud ze závěrů citovaného rozsudku vychází a ve svém rozhodnutí na ně navazuje.“

Dále NSS v rozsudku č. j. 6 Ads 154/2007 - 54 z 11.9.2008 situaci jako celek vyhodnocuje následovně (zkráceno): „Jestliže žalobce tvrdí, že mu žádná částka vyplácena není, ale, že to nemůže nijak dokázat, nelze s ním v žádném případě souhlasit. Skutečnost, že mu peníze nejsou vypláceny, byla totiž doložitelná velice snadno – žalobce mohl požádat předmětnou společnost o vydání potvrzení, že mu žádnou částku nevyplácí, což by jistě udělala. Pokud nikoli, mohl žalobce tuto skutečnost sdělit správnímu orgánu, kterému mohl udělit souhlas k jejímu ověření u dané společnosti. ... *Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že žalobcovy majetkové poměry v dané věci zjištěny nebyly, a proto nemohl městský úřad věřit, zda je žalobce oprávněn požadovanou dávku získat, případně v jaké výši*. ... Právě situace, kdy o majetkových poměrech žadatele jsou oprávněné pochybnosti, které žadatel přes výzvu neodstranil, ačkoli mohl (tak jako v daném případě, kdy žadatel vyplácení výhry popírá, zatímco správní orgán má za to, že výhra vyplácena je), je zcela na místě zamítnutí žádosti. Je však vhodné poukázat též na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2007, č. j. 6 Ads 75/2006 - 87, dostupné na www.nssoud.cz, podle něhož je skutečnost, že žadatel o přiznání opakující se dávky sociální péče podle zákona

o sociální potřebnosti, jehož příjem nedosahoval výše životního minima, měl v době podání své žádosti na účtu u peněžního ústavu částku přesahující 16 000 Kč a dále disponoval na hotovosti částkou několika tisíc korun, je sama o sobě důvodem pro nevyhovění žádosti podle § 3 odst. 2 uvedeného zákona.“

Rozsudek NSS č.j. 6 Ads 154/2007 - 54 z 11. 9. 2008 se výslovně vyjádřil i k otázce povinnosti mlčenlivosti a neoprávněnosti získaných informací: „*Pokud jde o žalobcovu tvrzení o tom, že nebyl povinen výhru prokázat, neboť na ni dopadá povinnost mlčenlivosti, nemůže s ním Nejvyšší správní soud souhlasit. ...* Uvedené ustanovení tak ukládá společnosti Ahold Czech republic, a. s., povinnost zachovávat mlčenlivost o osobě žalobce, jakožto výherce i o jeho výhře, přičemž při nedodržení této povinnosti mu hrozí pokuta a výherci (žalobci) přiznává oprávnění požadovat náhradu případně vzniklé škody. Nemá však žádný vliv na žalobcovu povinnost, jakožto žadatele o dávku sociální péče, osvědčit své příjmy i sociální a majetkové poměry (mezi které, jak je uvedeno výše, patří i případné výhry). V dané věci je totiž důležité, že to byl žalobce, kdo se rozhodl o dávku sociální péče žádat a kdo byl k tomu povinen doložit svoje majetkové poměry, které jsou případnou výhrou nepochybně ovlivněny. Musel si být tak vědom toho, že výhru bude muset uvést a pokud tak neučiní, nemůže být jeho žádosti vyhověno (tuto skutečnost mohl zjistit jednak ze žádosti, kterou vyplňoval, navíc o ní byl poučen v usnesení, jímž byl vyzván k doložení smlouvy). - ... - Je třeba také zdůraznit, že informaci o tom, že je žalobci vyplácena měsíčně určitá částka od společnosti Ahold Czech republic, a. s., získal městský úřad nejen ze sdělení této společnosti, kterým podle žalobcovu tvrzení společnost porušila povinnost mlčenlivosti, nýbrž také z výpisu ze žalobcovu účtu, který byl předložen Českou spořitelnou, a. s. Již tento výpis je pak zcela dostačující k tomu, aby zpochybnil žalobcovu tvrzení ohledně jeho majetkových poměrů a opravňoval správní orgán k vyzvání žalobce podle § 7 zákona o sociální potřebnosti.“

Dále: otázkou formální dostatečnosti rozhodnutí a pravomoci žalovaného se rozsudek NSS č. j. 6 Ads 154/2007 - 54 z 11. 9. 2008 výslovně zabýval: „*Pochybení neshledal Nejvyšší správní soud ani v tom, že ve správním řízení rozhodoval jiný odbor žalovaného, než ten, jehož pracovník je podepsán pod kasační stížností. Kdo je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalovaným stanoví § 69 s. ř. s. („Žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla“). Žalovaným a možným stěžovatelem (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) je tak příslušný správní orgán (Krajský úřad kraje Vysočina) a nikoli jeho jednotlivý odbor či oddělení, jak se zřejmě domnívá žalobce.“*

Dále stěžovatel argumentuje tím, že žaloba žalovaného neměla být vůbec projednávána a rozsudek NSS č. j. 6 Ads 154/2007 - 54 z 11. 9. 2008 tak vůbec neměl být vydán, a to mj. i s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. a § 109 odst. 4 s. ř. s. a na skutečnost, že úřad nemá veřejná subjektivní práva. Otázce postavení žalovaného a přípustnosti jeho kasační stížnosti se citovaný rozsudek rovněž výslovně zabýval: „*Nejprve se Nejvyšší správní soud musel zabývat přípustností kasační stížnosti, kterou žalobce označil s poukazem na § 104 odst. 4 s. ř. s. za nepřipustnou. Podle citovaného ustanovení není kasační stížnost přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 2. 8. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104, zákaz uvádět v řízení o kasační stížnosti nové právní důvody, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem, dopadá pouze na takového stěžovatele, který byl v řízení před krajským soudem žalobcem. Žalovaný správní orgán, který podává kasační stížnost, může argumentovat jakýmkoli právními důvody, a to bez ohledu na to, jakou procesní obranu uplatnil ve vyjádření k žalobě a zda takové vyjádření vůbec podal.“*

Je tedy zjevné, že uplatněné otázky již byly v předchozím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu řešeny a že předchozí rozhodnutí NSS č. j. 6 Ads 154/2007 - 54 z 11. 9. 2008 bylo po všech stránkách velmi pečlivé a podrobné, a zaobíralo se důkladně a obsírně všemi podstatnými otázkami. Všechny rozhodné okruhy otázek kasační stížnosti byly již v předchozím řízení zodpovídaný, stěžovatel s jejich vyhodnocením pouze - za použití velmi široké a složité argumentace - nesouhlasí. Za uvedených okolností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se jedná o kasační stížnost nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť se jedná zjevně a nepochybně o kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Krajský soud v Brně přitom respektoval dle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. právní názor Nejvyššího správního soudu - žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu. Žalobce (stěžovatel) v podané kasační stížnosti nenamítal, že by se krajský soud závazným právním názorem neřídil. Stěžovatel naopak konstatuje, že krajský soud rozhodoval (citace): „podle scénáře Nejvyššího správního soudu“; s názorem předchozího rozhodnutí NSS však stěžovatel nesouhlasí. Vzhledem k tomu, že Krajský soud v Brně se v novém rozhodnutí řídil právním názorem, který vyslovil Nejvyšší správní soud v předchozím zrušovacím rozhodnutí - ostatně ani sám stěžovatel v kasační stížnosti nenamítal, že by se Krajský soud v Brně neřídil názorem Nejvyššího správního soudu, pouze vyjadřuje s tímto názorem nesouhlas - je kasační stížnost nepřipustná a Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s., podle kterých nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 10. června 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu